

In de voetbalwereld komen journalisten ook niet uit de kast

Huub ter Haar presenteerde vorige week een boek over homoseksualiteit in de sport. In het boek *Gelijkspel* laat hij tien (ex-)topsporters aan het woord. Ze komen in het boek uit de kast en vertellen hoe moeilijk het is om tijdens een sportcarrière te worstelen met een afwijkende geaardheid. Ter Haar vertelde bij de presentatie dat het boek eigenlijk niet compleet is. Er ontbreekt een voetballer in. Het taboe van de homoseksuele voetballer blijft daardoor bestaan. Ze zijn er niet en als ze er wel zijn, houden ze de lippen stijf op elkaar.

Louis van Gaal probeerde bij de presentatie een lans te breken voor de homoseksuele speler. Hij zei dat zo'n voetballer welkom is bij AZ. Het gaat, zo zei hij, niet om iemands voorkeur tussen de lakens, maar om wat hij brengt op het veld. De vraag is of er iemand in zal gaan op de uitnodiging van de trainer. Het valt als homo in de conservatieve voetbalwereld gewoonweg niet mee om je staande te houden. Nieuwsgierig geworden door de openhartige woorden van de tien sporters in het boek van Ter Haar werd van de week door verslaggevers besmuikt gesproken over het onderwerp. Zou er eigenlijk wel een voetbaljournalist zijn die meer met mannen dan met vrouwen heeft? Niemand kon zo snel iemand noemen.

Maar ze zijn er wel. Zo is er het verhaal van een journalist die bijna ten onder ging aan zijn geaardheid. Ooit was hij een vrolijke jongen,

maar al snel veranderde die houding. Hij trok zich terug in zijn eigen wereld; contact krijgen werd steeds moeilijker. Tot hij op een dag een brief rondstuurde. De strekking was in alle eenvoud schokkend. Hij wilde stoppen met de voetbaljournalistiek. Als het bekend zou worden dat hij homo was, kon hij het wel vergeten.

Dacht hij.

Grappend werden hem daarop allerlei suggesties gedaan. Hij kon turnen gaan volgen, of kunstschaatsen. Het was de humor van de voetbaltribune, maar dan op schertsende toon. De strekking van die opmerkingen was heel anders: maak je niet druk, je stukken zijn prima, je werk is voldoende en wat je verder in je privéleven uitspookt, moet je vooral lekker zelf weten.

Er werd gedaan wat Louis van Gaal ook deed, vorige week. De man was welkom op zijn werk, het ging erom wat hij – als in een voetbalmetafoor – zou brengen op het veld.

De man in kwestie leefde de maanden daarna enorm op. Hij keek een stuk vrolijker uit de ogen. Hij was blij dat hij het zijn collega's had verteld. Zijn vraag was er tegen collega's van andere media, voetballers en trainers over te zwijgen. Hij verwachtte dat de voetbalwereld nog niet klaar zou zijn voor de mededeling. Het boek van Ter Haar bevestigt dat idee. Homoseksuele voetballers bestaan niet, hij kon ze tenminste niet vinden. Waarschijnlijk zwijgen ze echter. Uit zelfbescherming.

Antal Crielaard